

Ljubi gospod Doropoljski!

Dovolite, da se tudi jaz oglasim v „Zvončku“. Dosedaj sem bila še premajhna, da bi ga že znala čitati. Stara sem 8 let in hodim v III. raz. k Sv. Petru v Gor. Radgoni. V mojem razredu je največ naročnikov. Z velikim veseljem smo ga vsi pozdravili, ko nam ga je gospod nadučitelj prinesel. V vseh razredih so se sedaj oglašili novi naročniki, ker je „Zvonček“ prinesel toliko lepega. Ako dovolite. Vam drugič še kaj več pišem; danes se še ne upam, ker me še ne poznate. Mnogo pozdravov in poklončkov od

Lizike Bouvierjeve.

Odgovor:

Ljuba Lizika!

Seveda smeš pisati, kolikorkrat Ti je drago. Tudi midva se seznaniva, potem pa ne boš imela nič več strahu pred menoj. Nikar ne misli, da sem kak zadirljiv dedec, ki otroke prijemlje za ušesa (čeprav bi nekateri to zaslužili). Ampak povem Ti, da ni v onem hudobnega srca, kdor ima veselje z našim listom!

Čislani gospod Doropoljski!

Zahvaljujem se za „Zvonček“. Moja sestra in bratec sta se jako veselila. Dostikrat sem jima čitala povesti. In tudi najlepše so bile slovenske pesmi. In zato sem si naročila „Zvonček“, ker so lepe povesti. Šolo obiskujem pri Sv. Petru v Gor. Radgoni, hodim v 3. razred. Stara sem 11 let. Leopoldina Zamudova.

Odgovor:

Ljuba Leopoldina!

Iz Tvojega pisma sklepam, da bratec in sestra še ne znata sama čitati. Zato je pa jako lepo od Tebe, da jima prebiraš „Zvonček“; tako ga uživata tudi onadva.

Čislani gospod Doropoljski!

Moja gospodična učiteljica nam je povedala v šoli toliko lepega o „Zvončku“, da sem si ga naročila. Prav rada ga čitam in prebiram. Najbolj mi je všeč povest

„Prstan“. Z veselim srcem prepevam slovenske pesmi. A vendar se žalostim, če se spomnim, da gospodari po mojem domovju Italijan.

Srčno Vas pozdravljam!

Marija Lahova,

učenka II. razreda v Mirni peči.

Odgovor:

Ljuba Marija!

Kdo bi Ti ne verjel, da si žalostna ob spominu na Italijana, ki se šopiri sedaj po naši zemlji. Toda — potrpi! Pravica je še vedno zmagala. Tako bo tudi v tem primeru. Naši najboljši in najzavednejši rojaki morajo biti združeni z Jugoslavijo!

Spoštovani gospod!

Lansko leto me je mama odvedla k stari mami v Idrijo v šolo. Stara sem bila 9 in pol leta. Hodila sem v četrti razred. Za učiteljico sem imela gospo Pleskovičevo in gospodični Mačkovškovo in Knapovo. Imeli smo še slavnost Jugoslavije, nato so pa kmalu Idrijo zasedli Italijani. Bila sem tako odrezana od ljubih staršev, sestrice in bratcev. Oni niso mogli do mene, jaz pa ne do njih. Dne 16. oktobra zvem, da gre nekaj žen čez mejo v Žiri. Tem me stara mama priporoči, in ob 2. uri pop. jo mah-nemo po skrivnih stezah proti vasi Ledinam. Tam počakamo v neki hiši skrite, da se je stemnilo. V temi lezemo po padlem snegu proti meji. K sreči nas ni zapazil noben Italijan. Splazimo se srečno med bodečo žico na jugoslovanska tla. Od samega veselja sem zaklicala: „Živio Jugoslavija!“ Ob 10. ponoči smo bile v Žireh. Navsezgodaj pa s pošto v Gorenjo vas in Škojjo Loko. Neka gospa me je še vzela s seboj v Št. Vid in Ljubljano, kjer sem lire zamenjala v krone. V Št. Vidu sem se pri tej gospi dobro najedla in prespala od 2. pop. do 6. zjutraj. Ob 7. uri sem se pa odpeljala proti domu, kamor sem dospela opoldan. To so me doma debelo gledali, ko sem prišla kakor duh. Zdaj sem še doma, pa odidem kmalu v ljubljanske šole. Tudi tu so Italijani le 10 minut od vasi. Znam pa tudi

že italijansko. Prosim Vas lepo prostora v kotičku in kakega odgovora.

Prav lep pozdrav!

Nataša Zupančičeva,
Rateče na Gorenjskem.

Odgovor:

Ljuba Nataša!

Še na stara leta boš pomnila, kako si iz zasedenega ozemlja pobegnila v svobodno Jugoslavijo, ki se ji kmalu pridruži tudi Idrinja. Takrat pa pojdeva lahko skupaj obiskat ljube tamošnje rojake, ki si tako srčno žele skorajšnjega osvobojenja izpod tujčevega jarma.

Dragi gospod Doropoljski!

Prvič, odkar sem naročnik „Zvončka“, Vam danes pišem. Star sem 13 let in hodim v II. razred tukajšnje realke. Imam sestro Vlado, ki bo hodila sedaj v I. razred realne gimnazije. Oba s sestro sva Sokoliča. Nastopila sva v Ljubljani, Kočevju in drugod. Povsod je bilo lepo in krasno. Nastopiva še na Zveznem Sokolskem dnevu. V šoli se najrajši učim slovenščine, zgodovine in prirodoznanstva. Za slovenščino smo imeli prof. dr. Šlebingerja, ki smo ga vsi jako ljubili. Mene je posebno navduševal za prelepe naše pesmi, katerih sem mnogo deklamiral. Pogostoma prebiram „Zvonček“, čigar naročnik sem že od 5. leta dalje. Jako mi ugajajo poleg pesmi še risbe umetniškega risarja Humka. Tudi jaz bi bil rad tak risar kaj se on. Večkrat prebira „Zvonček“ tudi moja sestra, ki ji je jako všeč. Zato pa mi posoja ona svojega „Sokoliča“, ki prinaša tudi lepe spise. Prosim, blagovolite mi sporočiti, ako se smem o priliki zopet kaj oglasiti.

Spoštljivo Vas pozdravlja

Marjan Tratar
v Ljubljani.

Odgovor:

Ljubi Marjan!

Vidim, da se s svojo sestro rada imata in da se medsebojno podpirata pri samoizobrazbi. Lepo je to od vaju. Upam, da se iz vaju razvije zavedna in deloljubna jugoslovanska dvojica, ki bo v čast in korist naši lepi domovini. Pozdravljam oba presrečno! Zdravo! Le oglasi se zopet!

Ljubi gospod Doropoljski!

Tudi meni velewa srce, da bi stopil v krog Vaših kotičkarjev. Oglašam se danes prvič: nekaj mi ni dalo miru, da Vam ne napišem nekoliko vrstic. Hodim v rudarsko nadaljevalno šolo in obiskujem že drugi

tečaj. Imam pač veselje do rudarstva in se hočem posvetiti poklicu po očetu. Pozneje mislim iti v rudarsko šolo v Celje in postati paznik.

Zanimam se jako za literaturo. Posebno rad študiram znanstvene knjige. Kadar imam čas, napišem tudi kakšno pesemco; epika mi je posebno pri srcu.

V dokaz Vam pošiljam samo „Slovo ljudski šoli“. Če Vam ugaja, tih pošljem drugič še kaj več.

Slovo ljudski šoli.

Oj, zbogom. šola, dragi dom,
za vselej te zapustil bom;
z ubogim srcem in potr
zapuščam tebe, dragi vrt!
Nailjubša meni bila si,
preljuba, zvesta znanika ti.
Učila si me dolgo let,
ko bil sem še detinski cvet.
In zdaj ostavljam te solzeč,
po tebi, šola, kopneč.
Ti bila si kot druga mati;
in meni revežu ostati
brez tebe bilo bi hudo,
saj ljubim, šola, te srčno.
Sprejela si nevednega,
vrnila sebe vrednega.
Oj, koliko sem ti dolžan,
oj, kdaj dospe plačilni dan,
da tebe, šola, počastim,
da za usluge kaj storim!
Zato hvaležen bom vse dni,
oj, šola, tebi — hvala ti!

Pozdravlja Vas

Karel Salesin.

učenec rudarske nadalj. šole v Trbovljah.

Odgovor:

Ljubi Karel!

Tvojega pisma in Tvoje pesemce sem od vsega srca vesel! Takih zavednih, ukaželjnih mladeničev nam je treba! Kdor se s pogumom, vztrajnostjo in učenjem pripravlja za bodoče življenje, njemu se ni bati bodočnosti. Delavne roke in navdušeno srce naj izpričujeta, kako resnično in nesebično ljubimo svojo milo domovino. V vsakem poklicu in v vsakem stanu lahko in uspešno koristimo svoji domovini, ako se resno pripravimo za svoj poklic, ako se izobrazimo telesno in npravstveno in spoštujemo vsako pošteno delo! Delo ni sramota, sramota je lenoba! Z radostjo Te pozdravljam v svojem krogu in Te postavljam za zgled vsem slovenskim mladeničem! Srčno pozdravljen! Pa — oglasi se zopet!